

ประสบการณ์การผ่าตัดโรคลูกรน้ำในรังไข่ Experience of Ovarian Cyst Operation

นรินทร์

Received: December 8, 2022

Revised: December 9, 2022

Accepted: December 10, 2022

ประสบการณ์การผ่าตัดครั้งแรกในชีวิตเนื่องจากโรคลูกรน้ำในรังไข่ เรื่องราวที่เราจะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องราวของเราเองที่พบเจอกับตัวเองตั้งแต่เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ ขอเล่าย้อนไปตั้งแต่อายุ 11 ปี ย่างเข้าอายุ 12 ปี ตอนนั้นเราเป็นประจำเดือนครั้งแรกก็เหมือนเด็กสาวทั่วๆ ไป จนถึงอายุ 12 ปีกว่าๆ เราไม่เคยปวดท้องประจำเดือนเลย ประจำเดือนมาต่อเดือนก็ 4-5 วัน จนมีวันหนึ่งที่ น่าจะเป็นประจำเดือนได้ 5-6 เดือนแล้ว พอเข้าเดือนที่ 6-7 ก็มีประจำเดือนนานขึ้น จาก 5 วัน ก็เป็นยาว ต่อมาเรื่อยๆ จนถึง 1 เดือน และไม่มีที่ท่าว่าประจำเดือนจะหยุด แม่เริ่มกังวลแล้วว่าเราเป็นอะไร ทำไมถึงเป็นประจำเดือนนานขนาดนี้ แม่จึงไปปรึกษาเพื่อนของแม่ เพื่อนของแม่บอกว่าลูกเขาก็คือเป็นเหมือนกัน และแนะนำให้ สมุนไพรมาให้ดื่มดื่มน้ำ แต่ก็ไม่ได้ขึ้น จนเราเป็นประจำเดือนติดต่อกัน 2 เดือน แม่ก็ยังเครียด แม่ไปปรึกษาพยาบาล ที่สถานีนอนมัย เขาแนะนำให้ไปตรวจที่โรงพยาบาล แต่ ตอนนั้นแม่ไม่ค่อยว่าง เลยไม่ได้พาเราไปสักที จนเราเป็นประจำเดือนได้ 3 เดือน ตอนนั้นแม่บอกว่าเราเป็นประจำเดือนนานจนตัวซีดเหลือง แม่จึงพาเราไปตรวจที่โรงพยาบาล หมออัลตราซาวด์ทางหน้าท้อง แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติ หมอบอกว่าเป็นการทำงานที่ผิดปกติของฮอร์โมน หมอจึงให้ยาปรับฮอร์โมนมา 1 แผง พอกินยาหมด ประจำเดือนก็ไม่มา 4 เดือน จากนั้นประจำเดือนก็มาปกติ แต่ก็มีผิดปกติบ้างบางเดือน แม่พาไปหาหมอที่คลินิกอีก หมอก็บอกไม่ได้ว่าเป็นอะไร แม่จึงหา

สมุนไพรที่ญาติๆ บอกมาให้กิน ประจำเดือนก็มา มากบ้างน้อยบ้าง มาปกติบ้าง มาหลายวันบ้าง แบบนี้ตลอด แต่ไม่ได้มาหลายวันติดต่อกันเป็นเดือนเหมือนครั้งก่อนๆ ผ่านไปเกือบ 2 ปี เราก็กเริ่มกลับมาเป็นอีกครั้ง ครั้งนี้แม่พาเราไปหาหมอที่คลินิก หมออัลตราซาวด์ทางหน้าท้อง แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติ หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร แล้วก็ให้ยาปรับฮอร์โมนมา 1 แผง พอกินยาหมด ประจำเดือนก็กลับมาเป็นปกติ แต่มีบางครั้งที่มา มาก บางครั้งมาน้อย บางที 2-3 เดือนมาครั้ง บางเดือนก็ไม่มาเลย และก็เป็นอย่างนี้มาตลอด กินยาสมุนไพรบ้าง ยาปฏิชีวนะบ้าง เพราะแม่ไม่รู้จะพาเราไปรักษาอย่างไร

ตอนเราอายุ 19 ปี ก็เริ่มมีประจำเดือนมาทุกวัน ติดต่อกันนานเกือบ 3 เดือนอีกครั้ง มามากบ้างน้อย บ้างสลับกันไป เราจึงไปปรึกษาอาจารย์ (เราเป็นนักศึกษาพยาบาล พอไม่สบายก็จะไปปรึกษาอาจารย์ที่เป็นเวร ดูแลสุขภาพประจำวัน) อาจารย์ก็แนะนำให้ไปตรวจที่โรงพยาบาล แผนกสูติรีเวช แต่เรายังไม่ว่างไปสักที จนผ่านไป 6 เดือน เพื่อนสนิทเรามาเล่าให้ฟังว่า เมื่อวาน ดู Tik Tok เจอคลิปผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นโรค PCOS (polycystic ovary syndrome) คือ กลุ่มอาการลูกรน้ำในรังไข่หลายใบ ซึ่งผู้หญิงในคลิปมีอาการเหมือนเรา เพื่อนจึงแนะนำให้ไปหาหมอเพื่อตรวจดู เราจึงไปคลินิก เฉพาะทางสูติรีเวช หมอซักประวัติ ถามข้อมูลต่างๆ เรารู้สึกว่าหมอที่คลินิกนี้ซักประวัติละเอียดกว่าที่อื่นที่เราเคยไป พอเราตอบข้อมูล หมอก็วินิจฉัยว่าเป็น PCOS

และได้ตรวจภายในเพื่อความแน่ใจ ก็พบว่ามดงน้ำในรังไข่จริง ๆ แต่ยังไม่ใหญ่มาก จึงให้เรากินยาเพื่อปรับฮอร์โมนและนัดตรวจภายในทุกเดือน เรารักษาแบบนี้อยู่ 3 เดือน หมออัลตราซาวด์ภายในช่องคลอดแล้วบอกว่ามดงน้ำใหญ่ขึ้น รูปร่างไม่เรียบ ดูไม่สวย เหมือนมีก้อนอะไรอยู่ในมดงน้ำด้วย หมอจึงแนะนำให้ผ่าตัด ตอนแรกที่ได้ยินก็ช็อกไปครู่หนึ่ง ตอนนั้นทั้งกลัวและตกใจมาก แต่หมอก็บอกให้กินยาและดูอาการอีก 1 เดือนก่อน แล้วค่อยมาคอนเฟิร์มวันผ่าตัดอีกที พอถึงวันนัดในเดือนถัดไป หมอก็คอนเฟิร์มวันผ่าตัด บอกว่าอยากให้ผ่าตัดเลย เพราะอยากตรวจดูข้างในมดงน้ำ

วันแรกที่เราไปนอนโรงพยาบาล เราได้ทำเรื่องแอดมิท จากนั้นเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดโรงพยาบาล พยาบาลมาวัดความดัน ชักประวัติ ถามระยะเวลาที่เป็นประจำเดือน เริ่มมีอาการแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ อะไรทำให้ตัดสินใจไปหาหมอ พอซักประวัติเสร็จ พยาบาลก็บอกว่า “พี่ไม่รู้ ว่าหมอบอกน้องว่ายังไงบ้าง จากที่พี่อ่านแผนการรักษา น้องอาจได้ตัดรังไข่หนึ่งข้าง อันนี้พี่บอกไว้ให้น้องได้ทำใจ แต่น้องรู้ใช่ไหมว่าคนเรามีรังไข่ 2 ข้าง เพราะฉะนั้นน้องไม่ต้องกลัวว่าตัดไปแล้วจะไม่มีรังไข่” ความรู้สึกหลังที่พยาบาลอธิบายเรื่องการผ่าตัดเสร็จ เราไม่ได้กังวลอะไรมาก เพราะที่เราคุยกับหมอ หมอแค่อยากผ่าตัดเอาถุงน้ำออกมาตรวจ และก่อนที่จะมาผ่าตัด อาจารย์หลาย ๆ ท่านก็ได้อธิบายและได้ให้กำลังใจมาแล้ว เวลาผ่านไป 2-3 ชั่วโมง ก็มีนักศึกษาแพทย์มาตรวจผู้ป่วย พอถึงเตียงเรา กลุ่มนักศึกษาแพทย์อ่านประวัติแล้วถามอาการที่เราได้เขียนในชาร์ตผู้ป่วย มีนักศึกษาแพทย์คนหนึ่งเดินมานั่งข้างเตียงแล้วพูดว่า “พี่อ่านประวัติน้องแล้ว อืม...อายุ 20 ปี ตัดรังไข่หนึ่งข้าง พี่ว่าเป็นเรื่องที่โหดร้ายนะสำหรับคนที่อายุแค่นี้” พอได้ยินสิ่งที่นักศึกษาแพทย์พูด จากที่ไม่คิดมากก็กลับมาคิดมาก จากที่ไม่กังวลก็กลับมากังวล สักพักน้ำตาก็ไหล ความรู้สึกตอนนั้นแย่มาก ทั้งกลัว กังวล เครียด ทุกอย่างมันถาโถมจนเราทำตัวไม่ถูก ได้แต่คิดว่าไปมาว่าถ้าถูกตัดรังไข่จะยังไง เริ่มคิดไปว่า หรือเราฟังหมอที่คลินิกพูด

ไม่ครบ เราร้องไห้เพราะไม่ได้ทำใจเรื่องการตัดรังไข่ แต่ก็ร้องไห้ได้ไม่นาน พยาบาลมาบอกให้เตรียมตัวตรวจภายใน ให้ปัสสาวะแล้วไปรอที่หน้าห้องตรวจ การตรวจภายในวันนั้นเป็นวันที่เราไม่ชอบที่สุด เราอายมาก เพราะมีนักศึกษาแพทย์ผู้หญิงมาตรวจ 2 คน และมีนักศึกษาแพทย์ผู้ชายอยู่ในห้องอีก 2 คน ตอนนั้นเราเกร็งมาก ถึงแม้นักศึกษาแพทย์ผู้ชายจะไม่ได้มาตรวจด้วย พอตรวจเสร็จ ความรู้สึกกลัวและความกังวลต่าง ๆ ก็กลับมาอีกครั้ง ตอนนั้นเราไม่สามารถควบคุมตัวเองได้น้ำตาไหลไม่หยุด ไม่รู้จะทำยังไง ร้องไห้อยู่คนเดียว สักพักพี่ผู้ช่วยพยาบาลก็เดินมาวัดความดัน และถามว่า “เป็นอะไร ร้องไห้หรือ ร้องทำไม” เราตอบไปว่ากลัว เพราะนักศึกษาแพทย์บอกว่าจะโดนตัดรังไข่หนึ่งข้าง พี่ถามว่ากลัวทำไม แล้วยกตัวอย่างผู้ป่วยเด็กที่เคยมารักษาอาการแบบเดียวกับเราให้ฟัง แล้วปลอบใจว่า เด็กคนนั้นอายุ 12 ปี แต่น้องไม่ร้องไห้เลย น้องโดนตัดรังไข่หนึ่งข้าง ถ้าถูกตัดรังไข่ไปหนึ่งข้าง เราก็ยังเหลืออีกหนึ่งข้าง ไม่ต้องร้อง” เราก็เริ่มทำใจ แล้วคิดกับตัวเองว่าอย่างน้อยก็โดนตัดแค่ข้างเดียว ไม่ใช่ทั้ง 2 ข้างไม่เป็นไรนะ

วันต่อมาเราต้องเข้าห้องผ่าตัด พยาบาลเดินมาถามว่า “น้องถอดเครื่องประดับ ถอดชุดชั้นในออกหรือยัง” พี่มาถาม 3-4 รอบ ก่อนเข้าห้องผ่าตัด เราได้คิวผ่าตัดตอนบ่ายโมง พยาบาลทำความสะอาดอวัยวะเพศและใส่สายสวนปัสสาวะให้ ตอนที่ใส่สายสวนเราไม่ได้กลัวมาก แต่สิ่งที่ทำให้กลัวคือคนไข้ที่อยู่เตียงตรงข้าม เขากำลังคุยกันเรื่องการใส่สายสวนปัสสาวะ เขาบอกว่ามันเป็นอะไรที่เจ็บที่สุดที่เขาเคยเจอมา เจ็บมากทั้งตอนใส่และตอนถอดสายออก ตอนที่ใส่สายก็ไม่ได้สบายตัว ทั้งเจ็บทั้งอึดอัด พอถอดสายออก เวลาปวดปัสสาวะก็กลั้นไม่ได้ พอเราได้ยินแบบนั้นเราก็ตีเริ่มกลัว เคยแต่ใส่ให้หุ่นตอนเรียน วันนี้ต้องถูกใส่เอง และตอนที่เขาคูกันเป็นตอนที่เรากำลังถูกใส่พอดี ความรู้สึกตอนแรกที่ใส่สายสวนเราพอทนได้ แต่สิ่งที่ทำให้เจ็บมากคือตอนสายสวนอยู่ในตัว ทุก ๆ 10-20 นาที จะรู้สึก

เหมือนมีปัสสาวะกำลังไหลออกมาแต่ไม่ใช่ และทุกครั้งก็รู้สึกแบบนั้นสักพักจะรู้สึกเจ็บมากตามมา เป็นความเจ็บที่ทรมานมาก ขยับตัวนิดหน่อยก็เจ็บ ทำได้แค่อยู่นิ่งๆ พอไม่ได้ขยับตัวนานๆ สะโพกก็เริ่มชาตามลงไปถึงขา เมื่อเวรเปลมารับไปห้องผ่าตัด ตอนลงจากเตียงแล้วมีสายสวนปัสสาวะอยู่ รู้สึกว่ามีอะไรถ่วงอยู่ได้ขา เดินแบบปกติไม่ได้เพราะร่างกายเหมือนกำลังพยายามดันสายสวนออกมา ทำให้รู้สึกเจ็บมากๆ เมื่อถึงหน้าห้องผ่าตัด พืพยาบาลมาบอกแผนการรักษาคร่าวๆ จากนั้นพี่วิสัญญีพยาบาลมาซักประวัติและอธิบายว่าตอนที่เราหมดสติจะมีการทำหัตถการอะไรกับเราบ้าง เมื่อเราเข้าไปในห้องผ่าตัด ความรู้สึกตอนนั้นทั้งตื้นเต้นทั้งกลัวแต่ไม่มากเท่าตอนที่นักศึกษาแพทย์บอกว่าเราจะถูกตัดรังไข่หนึ่งข้าง พี่ๆ พยาบาลถามว่า “เป็นน้องนักศึกษาพยาบาลหรือ เรียนอยู่ปีไหน เรียนเป็นไงบ้าง รู้จักอาจารย์คนไหนไหม ได้เรียนกับอาจารย์คนไหนหรือยัง พี่เป็นพี่รุ่นไหนละ” และถามอาการต่างๆ เหมือนพี่น้องที่เคยรู้จักกันมาก่อน ทั้งๆ ที่เราไม่เคยเจอพี่ๆ เขาเลย ทำให้เรากลายกังวลลงได้ เพราะอย่างน้อยก็ยังมียี่ๆ พยาบาลคอยให้กำลังใจ ก่อนที่จะดมยาสลบเราก็นึกถึงอาจารย์ปกครองที่เราคุยด้วยก่อนมาโรงพยาบาล อาจารย์บอกว่า จำไว้ละตอนที่เขาให้ดมยาสลบ หนูนับได้เท่าไหนแล้วถึงหลับ อาจารย์ได้ยืมคนอื่นเล่าว่า ปกตินับถึงเลข 3 ก็หลับแล้วพอพี่เอาน้ำกาชาดมามาครอบเราก็เริ่มนับตามที่อาจารย์บอก เรานับได้ถึง 5 ก็ยังไม่หลับ จึงนับต่อไปอีก 5 ก็ยังไม่หลับอีก เราเลยบอกกับตัวเองว่าไม่ต้องกลัวไม่ต้องกังวล เดี่ยวทุกอย่างก็ผ่านไป แล้วขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้การผ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดี ขอให้หนูปลอดภัย แล้วเราก็นึกถึงพ่อแม่ๆ และเริ่มนับเลขใหม่ พอนับได้เลข 3-4 รู้สึกเหมือนกำลังจะหลับ เรามองไปที่เพดานแล้วรู้สึกวูบๆ ที่ตา แล้วก็หลับไป

เราตื่นมาอีกทีคือตอนที่เจ็บแผล ทั้งเจ็บทั้งปวดพูดก็ไม่มีเสียง เราเลยพยายามใช้มือตีที่เหล็กกั้นข้างๆ แล้วโบกมือเพื่อบอกพี่พยาบาลว่าเราปวดแผล พอพี่เห็นก็มานิดยาแก้ปวดให้ สักพักก็ดีขึ้น แต่ก็ปวดขึ้น

มาอีก เราพยายามบอกพี่พยาบาลอีก พอพี่เห็นก็เดินมาบอกว่า “นิดยาให้แล้ว ผ่าตัดก็เจ็บแบบนี้แหละ น้องอดทนหน่อย จะให้หายเลยคงไม่ใช่” เราเลยคิดว่าทนอีกสักพักคงดีขึ้น พอย้ายกลับมาที่หอผู้ป่วยใน ต่อให้ปวดแผลแค่ไหนเราก็มองล้าบอกพี่พยาบาล จนพี่บอกว่าถ้าปวดแผลให้บอกนะ เดี่ยวพี่เอายาให้ ตอนที่ผ่าตัดเสร็จ ความรู้สึกเหมือนโดนมีดบาด แต่เจ็บกว่านั้น 10 เท่า ตอนกลางคืนก็รู้สึกมวนท้อง ท้องอืด พลิกตะแคงตัวลำบาก ลูกไม่ได้ ช่วยเหลือตนเองแทบไม่ได้ แม่ก็อยู่เฝ้าไม่ได้และเข้ามาหาเราได้แค่ครั้งละ 5 นาที (จากสถานการณ์โรคโควิด-19 จึงจำกัดการเฝ้าและการเยี่ยมผู้ป่วย) ตอนนั้นเรารู้สึกเหงาและเศร้ามาก เพราะทุกครั้งที่เราไม่สบายจะมีแม่อยู่ข้างๆ และคอยดูแลเราเสมอ ครั้งนี้เราผ่าตัดเจ็บมาก แทบขยับตัวไม่ได้ แต่ไม่มีแม่อยู่ข้างๆ และให้กำลังใจเหมือนที่ผ่านมา เรารู้ว่าแม่รักและเป็นห่วงเรามาก เฝ้าเราทั้งวันที่หน้าห้องผู้ป่วย แต่เข้ามาหาเราไม่กี่ครั้ง เพราะแม่เกรงใจ ไม่อยากรบกวนการทำงานของพี่พยาบาล ในตอนเย็นที่ต้องเช็ดตัวจึงมีพี่ผู้ช่วยพยาบาลมาทำให้

วันต่อมา หมอมามอบว่าผ่าตัดเอาแค่ถุงน้ำออกไม่ได้ตัดรังไข่ พอรู้แบบนี้เราก็บ่นแม่ก็สบายใจขึ้น หลังทานข้าวเสร็จ พี่พยาบาลก็กระตุ้นให้ลุก ตอนที่ลุกเราปวดไปทั้งตัว และรู้สึกเจ็บคอมากเพราะใส่ท่อช่วยหายใจตอนดมยาสลบ ช่วงพักฟื้นเราโดนพี่พยาบาลดูบ่อยมากเพราะไม่เดิน พี่บอกเหตุผลว่าถ้าไม่เดินท้องจะอืด เราจึงเดินนิดหน่อย แต่ไม่ยอมเดินเยอะเพราะกลัวตัวเองเจ็บ ตอนกลางคืนก็ท้องอืด แทบนอนไม่ได้ วันต่อมาเลยเดินเยอะขึ้น เดินบ่อยๆ เพื่อไม่ให้ท้องอืดและจะได้กลับบ้านเร็วขึ้น ตอนที่อยู่โรงพยาบาลเราได้เห็นภาพการทำงานของพี่พยาบาลมากขึ้น พี่พยาบาลบางคนเราเห็นเขาดังแต่เช้าจนถึงเที่ยงคืน (ขึ้นเวรเช้าต่อด้วยเวรบ่าย) เมื่อถึงวันที่หมอให้กลับบ้าน เราดีใจมาก วันนั้นเราได้เห็นแผลตัวเองเป็นครั้งแรก คิดว่าแผลจะเล็กกว่านี้ แต่แผลก็แห้งดีและไม่มีการติดเชื้อ เราจึงไม่ได้กังวลอะไร เมื่ออยู่บ้าน แม่ดูแลเราและทำให้

ทุกอย่าง วันแรกที่กลับบ้าน เราลืมตัวไปว่าเพิ่งผ่าตัดมา
เรากินข้าวเท่าปกติที่เคยกิน ทำให้แน่นท้องมาก ตั้งแต่นั้น
เลยต้องลดการกินลง เมื่อพักฟื้นที่บ้านครบ 1 สัปดาห์
เราก็ตีขึ้น แทบไม่ปวดแผลเลย เราจึงมาเรียนและใช้
ชีวิตได้ตามปกติเช่นเดิม แต่ระวังเรื่องการทำกิจกรรม
ต่างๆ ที่ต้องไม่กระทบต่อแผล รวมทั้งระวังเรื่องอาหาร

การกินด้วย

ทั้งหมดที่เล่ามาเป็นประสบการณ์และความรู้สึก
ของเราที่ได้รักษาตัวที่โรงพยาบาลด้วยโรคถุงน้ำในรังไข่
ทำยนี้ขอขอบพระคุณแม่พ้อและบุคลากรทุกท่านที่ช่วย
ดูแลรักษาพยาบาลเราเป็นอย่างดีค่ะ